

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה: מדינת ישראל – שלוחת תביעות מרכז

נגד

הנאשם: אריאל מימון – ת"ז 057846339

בשם המאשימה: עו"ד אלברט זמנסקי

בשם הנאשם: עו"ד יזהר קונפורטי

הכרעת דין

המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, ומשכך החלטתי לזכותו מן המיוחס לו בכתב האישום.

כתב האישום והמענה

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם וגב' מאיה יהב (להלן: מאיה) בני זוג פרודים ולהם בת קטינה משותפת (להלן: הבת או הילדה), ואילו דוד ביטון (להלן: דוד) היה ידיד של מאיה. ביום 17.6.17 בשעה 17:00 לערך ישבו מאיה ודוד במכוניתו של האחרון בעיר ראשון לציון. הנאשם אשר החזיר את הקטינה לידי מאיה, הבחין בשניים יושבים יחדיו ברכב ותקף את מאיה בכך שדחף אותה בידיו. באותן נסיבות תקף אף את דוד שישב באותה עת במכונית, בכך שהיכה בפניו במכות אגרופ ושביר את משקפיו. בגין מעשיו יוחסו לנאשם עבירות תקיפה סתם – בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

2. במענה לכתב האישום (מיום 25.6.18) טען הנאשם לחפותו. לדבריו, הוא המתלונן בתיק והוא שהגיע ראשון לתחנת המשטרה. לטענתו, חזר עם הבת לביתו לאחר שבילו יחדיו בבריכה וביקש לרחוץ אותה. מאיה סירבה לכך, לקחה את הילדה בכוח, והושיבה אותה ברכב כשהיא רטובה. הנאשם ביקש להוציא את הילדה מהרכב ומאיה תקפה אותו בכך שמשכה אותו. אז הגיע דוד ותקף את הנאשם מחוץ לרכב, ואילו הנאשם התגונן. לשיטתו, ייתכן כי דחף את מאיה ללא כוונה בעת שהוציא את הילדה מהרכב, היא עמדה מאחוריו ונדחפה בשעה שהסתובב לעברה. כן טען הנאשם לאכיפה בררנית בכך שלא הוגש כתב אישום נגד דוד.

פרשת הראיות

3. התיק נקבע פעמיים להוכחות בפני מותב אחר, אך שני המועדים בוטלו לבקשת הצדדים. לאחר החלפת מותב בשל שיקולים מערכתיים, נשמעו ההוכחות בפניי ביום 23.9.19. מטעם המאשימה העידו מאיה, דוד ושני שוטרים, ואילו מטעם ההגנה העיד הנאשם. כן הוגשו מוצגים שעל חלקם נעמוד בהמשך, לרבות הודעותיהם של העדים בתחנת המשטרה. הודעתה של מאיה (6/ת) הוגשה לבקשת המאשימה לאחר שזו נחקרה כעדה עוינת, והמאשימה ביקשה להעדיף את ההודעה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. הודעותיו של דוד (3/1, 4/1) הוגשו לבקשת ההגנה, על מנת להוכיח סתירות בגרסתו ולפגום במהימנותו. הודעתו של הנאשם (1/ת) הוגשה בהסכמה.

4. תחילת האירוע: מדו"ח פעולה (4/ת) מאת רס"ל שי טורנג'י (להלן: רס"ל טורנג'י) (שאף העיד במשפט אך לא זכר דבר) עולה כי האירוע החל בדיווח מוקד של מודיעה בשם ענבר (להלן: המודיעה) על "2 גברים הולכים מכות. מוסרת שיש אמא וילדה שברחו מהמקום". 3 דקות מאוחר יותר (לפני שהגיעו שוטרים לזירה) התקבל דיווח נוסף – כאן המודיעה הוא דוד עצמו (העשרה מס' 2), לפיה "מישהו תוקף אותו עם ברזלים, הלך להביא סכינים מהבית, מספר הרכב שלו 6860010, מוסר שהוא ברח עם הרכב". בהתאם להנחייתו של קצין המשמרת מפקח נדב חמו (להלן: מפקח חמו) נסע רס"ל טורנג'י לתחנת המשטרה ועיכב את הנאשם שהגיע לשם ביוזמתו. מהדו"ח עולה כי נראו סימני אלימות בפניו, בידו וברגלו של הנאשם.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

5. מדור"ח פעולה של מפקח חמו (1/נ) עולה כי הגיע לזירת האירוע וחבר אל המודיע – דוד, אשר סיפר כי "הוכה על ידי אריאל מימון שהוא הגרוש של חברתו, נחבל באפו, מבקש להגיש תלונה". עוד עולה מהדור"ח כי "הנתקף וחברתו" נסעו לתחנת המשטרה להגיש תלונה, ובמקביל התקבלה הודעה מיומנאית בתחנה לפיה "התוקף (אריאל) הגיע לתחנה להגשת תלונה".

6. TIT: כאמור, גרסתו נמסרה לראשונה בהודעה טלפונית למוקד 100, מיד לאחר מכן למפקח חמו ובהמשך הערב נחקר פעמיים תחת אזהרה בחשד כי תקף את הנאשם וגרם לו לחבלות (3/נ), על ההבדלים בין הגרסאות נעמוד בהמשך – בפרק הדין. בעדותו לפני סיפר דוד כי הכיר את מאיה שבוע קודם לאירוע וכי אין ולא היה ביניהם קשר כלשהו. ביום האירוע התקשרה אליו ושאלה אם יוכל לאסוף אותה על מנת לאסוף את הילדה והוא הסכים בשמחה. בהתאם להכוונתה הם הגיעו לחניון בסמוך לבית אבות שם יצאה ממכוניתו ושבה עם הילדה שהייתה בבגד ים. מאיה החליפה לילדה בגדים והושיבה אותה במושב האחורי הימני של הרכב. כשמאיה התיישרה במושב הקדמי, לפני שהספיקה לסגור את הדלת, הגיע הנאשם והחל בדין ודברים עם מאיה. הוא פתח את דלת ימין אחורית של הרכב והוציא את משם את הילדה. מאיה יצאה אחריו, הוא דחף אותה, נכנס חזרה לרכב מהדלת האחורית ותקף את דוד באגרופים רבים בפניו. דוד ברח מן הרכב והנאשם רדף אחריו בצעקות כי ירצח אותו והמשיך להרביץ לו, בין השאר תוך שימוש בארגז פלסטיק שמצא במקום, והכל תוך שדוד מנסה לגונן על עצמו. בשלב מסוים אמר לו הנאשם כי הרס את משפחתו ונקב שם באנגלית. כשדוד אמר לו את שמו התנצל הנאשם ובא ללחוץ את ידו. משסירב דוד לקבל את ההתנצלות המשיך הנאשם להכותו.

האלימות פסקה רק כשהנאשם שמע את דוד משוחח עם מוקד 100, אז ברח הנאשם מן המקום במכוניתו. דוד הכחיש בתוקף את הטענות כי תקף את הנאשם באופן כלשהו או כי התקוטט עמו, ולא ידע להסביר כיצד נחבל הנאשם. לדבריו, הוא עצמו נחבל בפניו ובידו בעת שניסה להגן על עצמו – בתמונה (3/ת) הוא נראה מצביע על מרפק יד שמאל – לטענתו מדובר בחבלה שנגרמה לו בעת שהגן על עצמו מפני הנאשם שהיכה בו באמצעות ארגז פלסטיק כבד במשקל כ- 3 ק"ג. לשאלת הסנגור הכיצד לא נמצאו סימני חבלה מתועדים בפניו (לאחר שספג אגרופים רבים) השיב כי "היו סימנים ששוטר צילם". כן העיד כי למחרת האירוע הלך לטיפול רפואי, זאת בניגוד למזכר החוקרת שירן דגן מיום 7.8.18 ממנו עולה כי דוד נשאל מפורשות האם נבדק אצל רופא והאם יש

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

לו תעודה רפואית, והשיב בשלילה לשתי השאלות (2/1). עוד העיד כי משקפי השמש שלו נשברו כתוצאה "מהבוקסים שקיבלתי בפנים". תיעוד המשקפיים (מסגרת ושתי עדשות – 3/1) מלמד לטענתו כי הם נשברו. דוד לא ניסה לתקן את המשקפיים אלא זרק אותם לפח בתחנת המטרה.

לשאלת הסנגור מדוע לא חזר בעדותו על הטענה כי הנאשם חיפש ברזל והלך להביא סכינים מהבית, השיב כי איננו זוכר סכינים. לשאלה מדוע לא הצביע על הארגז שאמצעותו הותקף השיב כי למיטב זכרונו הצביע על הארגז. כן העיד כי הפנה את החוקרים לאסוף תמונות ממצלמות שנמצאות במקום, מצלמות אותן ראה בוודאות. לשאלת הסנגור איזה היגיון יש בביצוע התקיפה בתוך הרכב כשהנאשם רוכן מעל בתו היושבת שם, השיב כי הנאשם הוציא קודם לכן את הילדה מן הרכב ואז שב ונכנס פנימה כדי לתקוף אותו. כאשר עומת דוד עם גרסתו במטרה, לפיה הנאשם ניסה להוציא את בתו מן הרכב, כלומר לא הוציא אותה, חזר על דבריו כפי שנמסרו בעדותו הראשית.

7. מאיה: כאמור, במהלך עדותה לפני הוכרזה מאיה כעדה עוינת, והודעתה במטרה (6/1) הוגשה תוך שב"כ המאשימה עתר להעדיפה על פני עדותה בבית המשפט. מההודעה עולה כי מאיה והנאשם פרודים כ- 4 חודשים ולהם ילדה משותפת בת 5. מאיה הגיעה עם דוד ("דודו" – ידיד שהכירה לא מזמן) כדי לאסוף את בתה מהנאשם. "הילדה הייתה עם בגד ים רטוב. אני החלפתי לה בגדים וקשרתי אותה ברכב מאחור ואז אריאל דחף אותי עם ידו ובא לקחת את הילדה. אני תפסתי את הילדה ואריאל התחיל להרביץ לדודו. דודו ישב בכיסא הנהג ואריאל נתן לו מכות בפנים אם אני לא טועה, אני ברחתי עם הילדה לבית אבות סמוך למקום ולאחר מכן הזמנתי משטרה למקום. הגיעה ניידת וגם אמבולנס. דודו לא רצה טיפול רפואי". ובהמשך "ראיתי אותם את דודו ואת אריאל ברחוב שהם הולכים מכות...דחפו אחד את השני, זה מה שראיתי אבל לא ממש ראיתי כי ברחתי". "כאשר אריאל ראה שאני עם גבר הוא קיבל חוס ואז אריאל בא לרכב ודחף אותי ואמר לדודו אתה 5 חודשים הרסת לי את הבית והתחיל לתת לדודו מכות ואני ברחתי עם הילדה, לא רציתי שהילדה תראה את כל זה, פחדתי כי שניהם התגודדו (ככל הנראה שגיאת הקלדה – צ"ל התקוטטו – ג"א) ולא רציתי שהילדה תהיה חשופה לדברים האלה".

מאיה העידה לפני כי איננה זוכרת היטב את האירוע, וטענה כי האמור בהודעתה במטרה מדויק יותר (במענה לשאלת הסנגור – פרוטוקול עמוד 32 שורות 5-11). לדבריה, הנאשם לא ממש

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

דחף אותה, ובאותה הנשימה הדגימה תנועת הדיפה בשתי ידיה (מספר פעמים במהלך העדות). במהלך חקירתה הנגדית הייתה נכונה לקבל את הגרסה שהוצגה לה על ידי ב"כ הנאשם, כי נדחפה על ידי הנאשם בשעה שיצא לאחור מן הרכב, לאחר שדוד היכה בפניו. כן העידה כי בשום שלב (עד עדותה בבית המשפט) לא עומתה עם גרסתו של הנאשם.

מאיה העידה כי איננה זוכרת מי החל באלימות, ראתה את הנאשם ודוד מתקוטטים. כשעומתה ע"י ב"כ המאשימה עם האמור בהודעתה, הפנתה למילים "אם אני לא טועה" (ת/6 שורה 7), ועמדה על כך שאיננה יכולה להיות בטוחה מי היה זה שהחל באלימות. כן העידה כי למיטב זכרונה השניים התקוטטו גם בתוך הרכב וגם מחוצה לו. לשאלות ב"כ הנאשם העידה כי בשום שלב לא ראתה את דוד מנסה לברוח, ולא ראתה את הנאשם מכה בו באמצעות ארגז פלסטיק, כדברי דוד.

לשאלת ב"כ המאשימה באשר לאופן דחיפתה על ידי הנאשם העידה כי באותה התקופה פעלה בהתאם להנחיית עורכת דינה בהליך הגירושין "עורכת הדין שלי אמרה תזמיני לו צווי הגנה, תזמיני לו משטרה, לנהוג לפי חוק כל הזמן" (פרוטוקול עמוד 26 שורות 15-16).

לשאלת ב"כ הנאשם העידה כי בתה – בת 5 במועד האירוע – יכולה הייתה לספר מה ראתה, אך איש מהחוקרים לא ביקש לזמנה לחקירת ילדים.

8. רס"ב דוד סלומון (להלן: רס"ב סלומון): גבה את הודעות הצדדים באותו הערב, מכוח תפקידו כחוקר תורן. הוא גם זה שתיעד את החבלות בפניו וברגלו של הנאשם (ת/2), ואת ידו של דוד והמשקפיים המפורקים/שבורים (ת/3). פרט לטענה כי איננו אחראי על התיק ומילא את תפקידו כחוקר תורן, לא ידע להסביר מדוע לא ביקש לחקור את הילדה שנכחה באירוע (באמצעות חוקרת ילדים); מדוע לא הטיח במאיה את גרסתו של הנאשם; מדוע לא נערך עימות בין המעורבים.

9. הנאשם: בחקירתו בתחנת המשטרה (ת/1) סיפר הנאשם כי הגיע למקום כדי להתלונן שהותקף ונחבל על ידי דוד, אותו לא הכיר קודם לכן. לדבריו, חזר עם בתו מהבריכה ופגש את מאיה בחנייה ליד הבית. מאיה לקחה את הילדה למרות שאמר לה כי הוא רוצה לקלח אותה. כשראה שהחליפה לה בגדים בלי לרחוץ אותה והושיבה אותה כך במושב האחורי של המכונית הוא סירב,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

פתח את הדלת האחורית ופנה להוציא את הילדה מהרכב. תוך כדי שניסה להסיר את החגורה מבתו הותקף באגרופ לפניו על ידי זה שישב בכיסא הנהג, שניסה למנוע ממנו להוציא את הילדה מהרכב. כשיצא לאחור מהרכב יתכן שדחף את מאיה ללא כוונה. מחוץ לרכב קיבל בעיטה ברגלו (רס"ב סלומון ציין שראה חבלה אותה תיעד ברגל ימין מאחור), נפל והתקוטט עם דוד "...היה איזה קטטה בינינו, אני לא אגיד שלא, אני לא אעמוד בחיבוק ידיים ואתן שיתקוף אותי". הוא הכחיש מכל וכל את הטענות כי הוא זה שהחל בתגרה או כי תקף את דוד באמצעות חפץ. כן הכחיש את הטענה כי איים על דוד או כי בהמשך ביקש ממנו סליחה וביקש ללחוץ את ידו כששמע את שמו.

בעדותו לפניי חזר הנאשם על גרסתו כפי שמסר בתחנת המשטרה, והדגים כיצד נחבט באגרופ בפניו בשעה שניסה להוציא את בתו ממכוניתו של דוד. לטענתו, לו רצה לתקוף את דוד היה ניגש היישר אליו מחוץ לרכב במקום להיכנס לתוך הרכב ולתקוף אותו משם. כשהוטחה בו טענתו של דוד כי תקף אותו באמצעות ארגז שמצא במקום (טענה שלא בא זכרה בכתב האישום) השיב בהכחשה מוחלטת וטען כי מדובר באזור הכניסה האחורית לבית אבות, כי השער שם תמיד סגור וכי אין מחוץ למקום פסולת או ארגזים. כן ביקש הנאשם להפנות לחבלה שספג בפניו כתוצאה מאגרופ שקיבל מדוד בתוך הרכב, ולחבלה ברגלו כתוצאה מבעיטה שבעט בו דוד במהלך הקטטה ביניהם מחוץ לרכב (2/ת).

ד"ר

10. לכאורה, לפנינו אירוע בו עומדות מן העבר האחד עדויותיהם של דוד ומאיה (בפרט ככל שאעדיף את גרסתה של מאיה במשטרה על פני עדותה לפניי) ומן העבר האחר עדותו של הנאשם. בפועל, צלילה אל תוך גרסאות עדי התביעה מגלה שונות והתפתחות, בפרט בגרסתו של דוד; גרסתו של הנאשם (בחקירתו ובעדותו) עקבית וקוהרנטית (הגם שהמענה לכתב האישום איננו עקבי עמן); ממצאים אובייקטיביים (תיעוד החבלות) תומכים בגרסתו של הנאשם, ומחדלי חקירה תרמו אף הם את חלקם. סופו של יום הגעתי למסקנה כי לא ניתן לקבוע ממצאי עובדה בוודאות שמעבר לספק סביר, ומכאן שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם. נתחיל.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

11. הודעה על האירוע התקבלה לראשונה במוקד 100 בשעה 18:03 (4/ת, 1/נ). המודיעה, בחורה בשם ענבר (להלן: המודיעה), מסרה כי "2 גברים הולכים מכות". יומיים מאוחר יותר (19.6.19) התקשרה חוקרת (רס"ר נופר קצב) למודיעה, אשר סירבה למסור הודעה במשטרה (7/ת). דומה שבמשטרת ישראל חלחלה ההבנה כי ישנה חשיבות לקבלת גרסתה של המודיעה, וביום 21.6.19 התקשרה אליה חוקרת נוספת (רס"ר אור זלוטין) אשר ביקשה לגבות את גרסתה, ושוב סירבה המודיעה למסור גרסה (10/ת). מכאן, לפנינו לכאורה עדת ראייה אובייקטיבית אשר יכולה הייתה לשפוך אור על מהלך העניינים, אלא שמשטרת ישראל הסתפקה בסירוב טלפוני של המודיעה למסור גרסה מפורטת, ולא טרחה להגיע אליה פיזית או לדרוש ממנה להתייצב בתחנת המשטרה כדי למסור עדות. מכאן, המשטרה לא מיצתה עד תום את סמכותה לחייב את המודיעה למסור עדות סדורה בתחנת המשטרה. בשאלת הסמכות לאכוף על עד שאיננו חשוד להתייצב במשטרה כדי למסור עדות ראו סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996. כן ראו ענ"פ (מחוזי נצרת) 15-09-3966 פלוני נ' מדינת ישראל (2.2.16), פסקאות 37-51.

12. הודעה שנייה למוקד 100 נמסרה מפי דוד עצמו (4/ת, 1/נ). בשל חשיבות ההודעה, הפעם הראשונה בה נמסרה גרסתו של דוד, ממש עם תום האירוע, אביאה כלשונה: "מודיע מדווח על מישוהו שתוקף אותו, עם ברזלים, הלך להביא סכינים מהבית. מס' רכב שלו 6860010. מוסר שהוא ברח עם הרכב".

לכאורה, מדובר בתקיפה חמורה ביותר – תוקף שעשה שימוש בחפצים מסוכנים – ברזלים, ואף הלך לביתו על מנת להצטייד בסכינים. מדובר ממש בזעקה לעזרה של קרבן התקיפה. במקביל, ניכר כי דוד היה צלול ומודע היטב לקורות אותו, משדיווח את מספר הרכב של התוקף כשזה עזב את המקום, והכל בגדרי שיחת טלפון אחת. שתי דקות מאוחר יותר התייצב במקום מפקח נדב חמו ופגש את המודיע – דוד (1/נ). מצופה היה כי דוד יתאר את עיקרי האירוע בפני הקצין, בפרט כשמדובר בתקיפה חמורה כפי שהובאה בהודעתו למוקד 100. אלא שבמקום זאת תוארו הדברים בדו"ח הפעולה כך: "חברתי אל המודיע. לדבריו הוכה ע"י אריאל מימון שהוא הגרוש של חברתו, נחבל באפו, מבקש להגיש תלונה, לציין כי התוקף עזב את המקום, הנתקף וחברתו נסעו לתחנה להגשת תלונה...". ההבדלים בגין הגרסאות מובהקים: בגרסה החדשה (שנמסרה 2 דקות לאחר מסירת ההודעה למוקד 100) אין תקיפה באמצעות ברזלים, אין ניסיון להביא סכינים, כל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

שנותר הוא הכאה שהובילה לחבלה באף. פער משמעותי ביותר שכבר בו יש כדי להעלות תהיות בנוגע למהימנות גרסתו של דוד.

13. בתחנת המשטרה נחקר דוד תחת אזהרה, בחשד כי תקף את הנאשם (3/נ). מצופה היה כי הפעם, משניתנה לדוד הזדמנות למסור את גרסתו באופן מלא, יפרט אודות הברזלים באמצעותם הותקף על ידי המתלונן, ויתאר את האופן בו פנה לביתו כדי להביא סכינים, מה שהספיק לומר למוקדנית בשיחה קצרה בטלפון. הציפייה נתבדתה. התקיפה באמצעות ברזלים הייתה כלא הייתה. ניסיון הנאשם ללכת לביתו כדי להביא סכינים התפוגג ונעלם. במקום זאת סיפר דוד כי הנאשם "צעק איפה יש ברזל" וראה ארגז פלסטיק שחזר ליד בית האבות ועם הארגז הזה הוא הרביץ לי בידיים ויש לי כאבים..." (שורות 12-13). כלומר, תקיפה באמצעות ברזלים (ברבים) וניסיון להביא סכינים, הפכו לצעקה אודות ברזל ולתקיפה באמצעות ארגז פלסטיק. נתונים חדשים שלא בא זכרם – לא בהודעתו של דוד למוקד 100, ולא בדבריו למפקח חמו שפגש אותו בזירה מיד לאחר האירוע. מכאן, גרסתו של דוד במשטרה מחלישה את מהימנותו פעם נוספת.

14. בהודעתו במשטרה (3/נ) תיאר דוד כיצד הנאשם "רץ קדימה מחזית האוטו שלי הוא הלך לכיוון הדלת האחורית מהצד הנגדי של הנהג, פתח את דלת הרכב בכוח, מאיה יצאה החוצה והוא דחף את מאיה וניסה להוציא את הילדה בכוח" (שורות 5-6). כלומר, דוד תיאר כיצד הנאשם ניסה להוציא את הילדה. מכאן, המסקנה היא שבשלב זה הילדה עודנה ברכב, כך עולה מפורשות מדבריו של דוד, שאחרת לא היה מתאר את פעולתו של הנאשם כניסיון, אלא היה מספר שהנאשם הוציא את הילדה מן הרכב. חשיבות הסוגיה האם הילדה הוצאה בשלב זה מן הרכב, אם לאו, נלמדת מהמשך האירוע כפי שתואר על ידי דוד: "ואני ישבתי בכיסא הנהג לא הגבתי כלום. פתאום הוא התחיל להרביץ לי לתת לי בוקסים לפנים שלי. אני ברחתי מחוץ לאוטו החוצה החשוד הסתובב אלי והתחיל להרביץ לי. אני לא הגבתי בכלל. בינתיים ראיתי שמאיה לקחה את הילדה והלכה נכנסה לתוך בית האבות..." (שורות 6-9). דוד בהודעתו תיאר כיצד הנאשם תקף אותו באגרופים לפניו, לכאורה בעודו רכון מעל בתו שנותרה ברכב.

מדובר בהתרחשות אפשרית אמנם, אך בלתי סבירה, מכמה טעמים: ראשית, לו חפץ הנאשם לתקוף את דוד, יכול היה לעשות זאת בקלות רבה כשהיה לידו מחוץ לרכב. והלוא לדבריו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

של דוד עצמו, הנאשם חלף על פניו כשאיגף את המכונית מלפנים על מנת להגיע לחלקה האחורי – למקום מושבה של בתו. כך עלה גם בעדותו בבית המשפט. שנית, תקיפת דוד באגרופים בעודו רכון מעל בתו בת ה-5 מסכנת את הילדה לחינם. שלישית, מבחינה פיסית ככל שהנאשם רכן לתוך הרכב כדי לנסות להוציא את בתו, הרי שידיו נשענות קדימה, דבר שמקים קושי של ממש לתקוף את דוד שנמצא באלכסון אליו במושב הנהג, והקושי גדל שבעתיים כשלטענת דוד מדובר בסדרה של אגרופים, מה שחייב את הנאשם לתקוף אותו בשתי ידיו (ולכאורה לאבד את שיווי משקלו).

15. בחקירה שנייה מאותו הערב (4/1) עומת דוד עם גרסתו של הנאשם, לפיה בעת שניסה להוציא את בתו מהרכב היכה אותו דוד באגרופ בפניו. על כך השיב דוד בקצרה כי מדובר בשקר, אך לא שינה מגרסתו לפיה הנאשם ניסה להוציא את בתו מן המכונית. כשנשאל על החבלות ברגלו של הנאשם ובפניו (חבלות שתועדו במוצג ת/2) השיב "לא יודע מאיפה. הוא עשה אותם. יש שם מצלמות" (שורות 7-8).

16. בעדותו של דוד לפני נולדה גרסה חדשה, כזו שלא בא זכרה בחקירותיו במשטרה. הפעם סיפר דוד כי הנאשם "פתח את הדלת של הילדה, הוציא את הילדה משם, מאיה יצאה אחריה, הוא דחף אותה והוא נכנס לתוך האוטו מהדלת האחורית ותקף אותי. אני עדיין יושב בכיסא של הנהג. אפילו לא הבנתי מה קורה, מה כל הסיטואציה. אני מתכנס בתוך עצמי, מקבל מכות, פיצוצים לפנים" (פרוטוקול עמוד 12 שורות 16-18). אין מדובר בשינוי קל בגרסתו של דוד כי אם בשינוי מהותי הנוגע לאופן ביצוע התקיפה שהחלה את האירוע. אילו באמת הוציא הנאשם את בתו מן הרכב ואז שב ונכנס פנימה כדי לתקוף את דוד, אזי ישנה, לכאורה, היתכנות פיסית לתקיפה (בניגוד לגרסתו הקודמת של דוד). דא עקא, לא עלה בידי דוד (ובידי המאשימה) לבאר היאך התחולל שינוי כה מהותי בגרסתו של דוד לאופן התחלת האירוע. יתרה מכך, גם גרסה חדשה זו מעלה תמיהה – מדוע לו לנאשם לתקוף את דוד מתוך המכונית בשעה שיכול היה לעשות זאת ביתר קלות עת חלף על פניו בשעה שאיגף את המכונית כדי להוציא את בתו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

17. בחקירתו הנגדית של דוד עלו קשיים נוספים שיש בהם לפגום במהימנות גרסתו:

(-) אין הסבר לחבלות שנגרמו לנאשם בידו וברגלו (2/ת). דוד טען כי ברח מן הנאשם וניסה להגן על פניו, אך בשום שלב לא פגע בנאשם. לגישתו של דוד, הנאשם הוא שגרם לעצמו לחבלות (פרוטוקול עמוד 16 שורות 1-6).

(-) קיים חוסר הלימה בין תיאור התקיפה האלימה שחוזה דוד, סדרת אגרופים לפניו בתוך הרכב ומחוצה לו, ומכות שספג באמצעות ארגז פלסטיק כבד, לבין היעדר תיעוד של חבלות כלשהן, למעט צילום מרפק של הנאשם, שאף בו לא עלה בידי לראות חבלה (פרוטוקול עמוד 6 שורות 14-7, 3/ת, 8/ת – רס"ב סלומון סבר כי היה סימן אדום במרפק ידו של דוד). אילו באמת ספג דוד אלימות כה קשה כפי שתיאר, הן בפניו והן באמצעות ארגז פלסטיק כבד, אין זה סביר שלא נתגלו על גופו חבלות וחבורות, בפרט כשהתייצב במשטרה מיד לאחר האירוע.

(-) דוד העיד לפניי כי למחרת האירוע פנה לטיפול רפואי. עדות זו נסתרת במזכר מאת מפקח שירן דגן מיום 7.8.18, ממנו עולה כי התקשרה לדוד ושאלה אותו האם פנה להיבדק אצל רופא והאם יש ברשותו תעודת רפואית, על כך השיב כי "אין בידו תעודת רפואית ולא הלך להיבדק אצל רופא" (2/נ). ניסיונותיו של דוד ליישב את הסתירה בין האמור במזכר לבין עדותו לפניי, עלו בתוהו (פרוטוקול עמוד 16 שורה 19 – עמוד 17 שורה 3).

(-) דוד לא השכיל להתמודד עם שינוי גרסתו באשר לברזלים ולסכינים מאז הודעתו במשטרה ועד עדותו בבית המשפט (פרוטוקול עמוד 17 שורות 12-21).

(-) אילו אכן הותקף באמצעות ארגז פלסטיק, חזקה על דוד כי היה אומר זאת לשוטרים בשטח ומפנה אותם לארגז (שוודאי היה נתפס כמוצג). לא כך נעשה (פרוטוקול עמוד 17 שורות 22-25).

(-) דוד העיד מפורשות כי היו במקום מצלמות אבטחה, כי ביקש מהשוטרים לתפוס את המצלמות, והעיקר, כי ראה את המצלמות במו עיניו (פרוטוקול עמוד 17 שורות 25-32). דא עקא,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

בירור שערכה רס"ר אור זלוטין עם קב"ט בית האבות העלה כי אין במקום מצלמות אבטחה לכיוון הרחוב (11/ת).

(-) דוד עמד על כך שבשום שלב לא תקף את הנאשם ולא הגיב כלפיו פיזית, אלא רק הגן על פניו וראשו. גרסה זו איננה מתיישבת עם דיווח המודיעה (שכאמור, משטרת ישראל לא טרחה לחייבה להתייצב לחקירה) לפיו "2 גברים הולכים מכות". כן לא מתיישבת גרסתו עם עדותה של מאיה – הן במשטרה והן לפני, לפיה השניים התקוטטו ביניהם, קרי, שניהם היכו זה את זה. גרסה זו, של המודיעה ושל מאיה, מתיישבת דווקא עם עדותו של הנאשם שאישר כי התקוטט עם דוד מחוץ לרכב (לטענתו, לאחר שהותקף על ידי דוד) ועם החבלות שנגרמו לנאשם ברגלו ובפניו.

מכאן, מצאתי קושי ממשי ליתן אמון בעדותו של דוד, הן בשל שינויי גרסה חוזרים ונשנים, הן בשל פערים בין ממצאים אובייקטיביים לבין תוכן עדותו, הן על רקע סתירות אל מול נתונים שהובאו בגרסתה של מאיה (גם בהודעתה במשטרה) אשר נתמכו בראיות נוספות והן בשל היעדר סבירותה של גרסתו.

18. עדותה של מאיה לפני התאפינה בניסיון לגונן על הנאשם ולמזער מחלקו באירוע, ועל רקע זה (לאור פערים בין גרסתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט) הוכרזה עדה עוינת. ב"כ המאשימה עתר לקבל את הודעתה של מאיה במשטרה (6/ת) על פני עדותה בבית המשפט. לאחר בחינה יסודית של ההודעה והעדויות, הן מבחינה פנימית, הן בהשוואה זו לזו והן בהשוואה למכלול הראיות שהובאו בפניי, מצאתי לקבל את שתי העדויות ללא יכולת להעדיף האחת על פני רעותה, כשבפועל מצאתי כי בשתייהן נתונים רלוונטיים כמו גם קשיים וחוסרים. על הכללים להעדפת הודעת עד בכתב על פני הודעתו במשפט (סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971) ראו (מבין רבים) ע"פ 2854/18 אליעד משה נ' מדינת ישראל (27.8.19), פסקה 79.

19. מבין השלושה, מאיה היא היחידה שמסרה הודעה "פתוחה", קרי, לא נחקרה כחשודה תחת אזהרה. הודעתה (6/ת) נפתחה בטענה כי הנאשם דחף אותה והחל להכות בפניו של דוד שישב בכיסא הנהג (שורות 6-9). אלא שלא ניתן להתעלם מכך שמאיה סייגה את הודעתה, עוד בשלב זה, במילים "אם אני לא טועה" (שורה 7). בעדותה לפני טענה מאיה כי איננה זוכרת היטב את האירוע,

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

וכשעומתתה עם תוכן דבריה במשטרה, שבה והפנתה להסתייגות הנ"ל בטענה כי גם אז לא הייתה משוכנעת מי החל בפועל בתקיפה.

בהמשך הודעתה במשטרה סיפרה מאיה כי ראתה את דוד והנאשם "הולכים מכות" (שורה 15), "חפץ אחד את השני" (שורה 17), "שניהם התגודדו" (שורה 26) (ככל הנראה הכוונה לכך שהתקוטטו – ג"א). הודעתה של מאיה במשטרה מתיישבת עם דברי המודיעה (שכאמור לא נחקרה) כמו גם עם גרסתו של הנאשם (במשטרה ובעדותו לפניי) ועומדת בסתירה לעדותו של דוד. כן מתיישבת גרסתה של מאיה עם החבלות המתועדות אצל הנאשם.

מחד גיסא, האמון שניתן לתת בגרסתה של מאיה הוא מוגבל, זאת לאור הניסיון הבולט לגונן על הנאשם בעדותה לפניי, לאור פערים שנגלו בין גרסתה במשטרה לבין גרסתה בבית המשפט, ולאור העובדה כי התלונה שהגישה נמסרה על רקע מילוי הנחיות עורכת דינה של מאיה (לעת ההיא) (פרוטוקול עמוד 26 שורות 15-16), ומאידך גיסא ניכר כי בסיס העדות מתיישב דווקא עם עדותו של הנאשם ועם דבריה של המודיעה, ועומד בהלימה עם התוצאה לפיה הנאשם נחבל כתוצאה מאירוע אלימות בו היה מעורב בצוותא עם דוד.

20. עדות הנאשם לפניי איננה חפה מקשיים. אמנם, גרסתו עקבית הן בתחנת המשטרה והן בבית המשפט, אך ספק רב בעיניי האם התנהגותו באירוע הייתה תמימה ומונעת כולה מרצונו להגן על בתו מפני "הנזק האיום" שעלול היה להיגרם לה כתוצאה מכך שלא תתרחץ מיד לאחר ששבה מהבריכה. גם אילו נתתי אמון מלא ובלתי מסויג בגרסתו של הנאשם (ולא כך הדבר), נראה כי זה הגיע בפראות למכונית בניסיון להוציא ממנה את בתו בכוח לאחר שזו עברה לידיה של אמה, ודומה כי העובדה שמאיה הגיעה למקום במכוניתו של גבר זר שאיננו מוכר לנאשם, תרמה את חלקה להתנהגותו. עוד אפנה לכך שתשובתו של הנאשם לכתב האישום (מיום 25.6.18) איננה מתיישבת באופן מלא עם גרסתו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט, והחסירה פרטים מהותיים (למשל, הטענה כי הנאשם הותקף בתוך המכונית על ידי דוד). מכאן, המהימנות שניתנת לגרסתו של הנאשם היא מוגבלת, וכפופה לאופן בו מתיישבת גרסתו עם ממצאים אובייקטיביים ועם העדויות הנוספות.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17-09-21925 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

בצד זאת, טענתו של הנאשם כי הותקף בתוך הרכב באגרוף בשעה שניסה להוציא את בתו, היא בגדר גרסה אפשרית וסבירה בהינתן הממצאים בתיק, וטענתו כי התקוטט עם דוד מחוץ לרכב היא גרסה יותר מסבירה אשר מתיישבת היטב עם הראיות שנאספו.

מחדלי חקירה

21. הבדלי הגרסאות בין המעורבים חייבו את המשטרה לפעול באופן אקטיבי למיצוי מלוא כיווני החקירה. אצביע על מספר מחדלים שבהיעדרם ניתן היה (אולי) להגיע לחקר האמת ביתר קלות.

(-) המחדל הבוטה ביותר נוגע לויתור המשטרה על גביית עדותה של המודיעה אשר נכחה בזירת האירוע ויכולה הייתה לשפוך אור על התנהלות המעורבים. טענתה של המודיעה כי ראתה שני גברים מתקוטטים מתיישבת עם גרסתו של הנאשם ועם דבריה של מאיה (במשטרה ובבית המשפט) ועומדת בסתירה לגרסתו של דוד.

(-) במכונית נכחה בתם של מאיה והנאשם. ראוי היה, למצער, לשקול גביית עדותה באמצעות חוקרת ילדים. הסוגיה אפילו לא נבדקה.

(-) דוד הוא היחיד מבין השלושה שנחקר פעמיים, ובחקירתו השנייה (4/1) עומת עם גרסתו של הנאשם. מאיה, מנגד, מסרה את גרסתה (6/11) ראשונה, ובמשטרה לא טרחו לעמת אותה עם איזה מגרסאות המעורבים האחרים. כך, רק בעדותה בבית המשפט עומתה לראשונה עם טענתו של הנאשם כי הוכה בתוך הרכב על ידי דוד ונהדף לאחור באופן שדחף אותה. דומה שראוי היה לחקור את המעורבים לפחות פעם נוספת, ולעמת בין גרסאותיהם. כמו כן, ראוי היה לשקול עימות פרונטלי בין המעורבים, דבר שכלל לא נבחן על ידי צוות החקירה.

(-) לזכות המשטרה נזקף בירור שערכה עם קב"ט בית האבות בשאלה האם קיימות במקום מצלמות אבטחה (11/11). אלא שאפילו בעניין זה ראוי היה לבצע בדיקה עצמאית בשטח, ולא די היה להסתפק ברישום מזכר אודות שיחה טלפונית עם הקב"ט.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 21925-09-17 מדינת ישראל נ' אריאל מימון

תוצאה

22. הראיות שהובאו בפניי על ידי הצדדים אינן מאפשרות קביעת ממצאי עובדה בעוצמה שאיננה מעבר לספק סביר – בדגש על האופן בו החל האירוע, קרי, בנוגע לשאלה מי היה זה שתקף ראשון את רעהו – דוד או הנאשם, ובאשר לשאלה האם מאיה נדחפה במכוון על ידי הנאשם, שמא בהיסח הדעת וללא כוונה לפגוע בה. עדותו של עד התביעה העיקרי – דוד, לוקה בפגמים מהותיים ואיננה מאפשרת מתן אמון כנדרש לצורך קביעת ממצאים. עדותה של מאיה אף היא לוקה בחסר, ומאפשרת קביעת ממצאים רק מקום בו היא משתלבת עם ראיות נוספות. עדותו של הנאשם איננה חפה מפגמים, אך התזה המרכזית לפיה הותקף על ידי דוד בתוך הרכב, מסתברת ואפשרית, ומקימה ספק סביר בגרסה המפלילה המתוארת בכתב האישום. על אלו יש להוסיף מחדלי חקירה שנזקפים לחובת המאשימה ויש בהם לחזק את הספק הסביר. אותם הממצאים רלוונטיים גם באשר לאישום בתקיפתה של מאיה ולגרימת הנזק למשקפיו של דוד. בהינתן התוצאה אליה הגעתי התייתר הצורך לדון בטענת הנאשם לאכיפה בררנית. בגדרי למעלה מן הצורך אציין כי אילו קיבלתי את גרסתה של המאשימה לפיה הנאשם הוא שתקף לראשונה את דוד, אזי דומה שהייתי דוחה את הטענה לאכיפה בררנית.

מכאן, המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, ואני מורה על זיכוי מהעבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, ז' תשרי תש"פ, 06 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים

גיא אבנון, שופט